

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 96.140 van 5 juni 2001
in de zaak A. 81.928/XIV-3167.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat H. DECLEER,
kantoor houdende te 8000 BRUGGE,
Gentpoortstraat 46

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX van
Russische nationaliteit, op 12 januari 1999 heeft
ingediend om de vernietiging te vorderen van de
beslissing van 22 december 1998 van de Vaste
Beroepscommissie voor vluchtelingen, Tweede Nederlandse
Kamer, waarbij wordt geweigerd hem als vluchteling te
erkennen;

Gelet op de beschikking van 4 maart 1999
waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de
kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de toelichtende memorie;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste
Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN, op grond van artikel 23
van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende
bijzondere procedureregeling inzake geschillen over
beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied,

het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 10 april 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 9 mei 2001;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat St. THEUNISSEN die, loco Advocaat H. DECLEER verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de procedure.

Overwegende dat de memorie van antwoord meer dan één maand te laat werd ingediend; dat, overeenkomstig artikel 21, vijfde lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State deze laattijdige memorie ambtshalve uit de debatten moet worden geweerd;

2. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

2.1. XXX, van Russische nationaliteit, komt op 11 april 1996 in België aan en vraagt de volgende dag om erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

2.2. Deze aanvraag wordt op 27 oktober 1998 door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als volgt verworpen :

"Betrokkene, van Russische nationaliteit, zou volgens zijn verklaringen zijn land verlaten hebben op 5 april 1996. Op 11 april 1996 kwam hij aan te België en vroeg er de volgende dag asiel aan.

Volgens de verklaringen die betrokkene voor het Commissariaat-generaal aflegde, zou hij zijn land ontvlucht zijn omdat hij er problemen had met de maffia en met de autoriteiten. Betrokkene, die doofstom is, zou in 1992 een coöperatieve voor doofstommen hebben opgericht waarvan hij de directeur zou geweest zijn. Vanaf 1993 zou hij afgeperst zijn door een eerste maffiagroep, die maandelijks 5600 \$ zou geëist hebben. In 1994 zou er een tweede maffiagroep langsgekomen zijn, die betrokkene ook wou afpersen. Betrokkene zou geweigerd hebben te betalen, waarna hij zou geslagen zijn. Betrokkene zou naar de politie gegaan zijn, maar deze zou hem niet hebben willen helpen. Tussen 1993 en 1995 zou betrokkene verschillende keren afgeperst en geslagen zijn door de maffia. De politie zou telkens geweigerd hebben hem te helpen, en gezegd hebben dat het zijn eigen problemen waren. In oktober 1994 zou betrokkene geweigerd hebben verder te betalen. De maffia zou hem dan zodanig hardhandig aangepakt hebben, dat hij toch 2500 \$ zou betaald hebben. Eveneens in oktober 1994 zou betrokkene door de politie opgepakt zijn onder het mom van een onderzoek naar zijn bedrijf en bepaalde aankopen die betrokkene op de markt gedaan had. Betrokkene zou 15 dagen vastgehouden zijn. In augustus 1995 zou betrokkenes vriend, die ook doofstom was, vermoord zijn met twee schoten. De zaak zou nooit opgelost zijn. In november 1995 zou de politie zonder huiszoekingsmandaat betrokkenes huis doorzocht hebben. Toen betrokkene hiertegen protesteerde, zou hij meegenomen zijn naar het politiekantoor waar de politiechef hem zou gezegd hebben dat hij de maffia moest betalen. Betrokkene zou toen zwaar mishandeld

zijn, en in het ziekenhuis beland zijn. In december 1995 zou betrokkene een advocaat geconsulteerd hebben om een proces aan te spannen tegen de politie. De rechtbank zou betrokkene's klacht echter geweigerd hebben. Eind 1995, begin 1996 zouden drie personen van de eerste maffiagroep nog eens 15000 \$ van betrokkene geëist hebben. Hierna zou betrokkene zijn huis verlaten hebben en bij vrienden ondergedoken zijn. In februari 1996 zou betrokkene zijn coöperatieve verkocht hebben en op 5 april 1996 zou hij in het gezelschap van een toeristische groep Rusland verlaten hebben richting Frankrijk.

Er dient te worden vastgesteld dat betrokkene voor het Commissariaat-generaal valse verklaringen aflegde. Uit informatie verkregen van de Duitse overheid blijkt immers dat betrokkene van 28 april 1992 tot 19 april 1996 in Duitsland verbleef, waar hij ook asiel had aangevraagd. Betrokkene situeert zijn problemen in Rusland juist in deze periode, nl. van 1992 tot februari 1996. Het is dus duidelijk dat deze verklaringen niet stroken met de werkelijkheid, gezien betrokkene ten tijde van zijn zagezegde problemen niet eens meer in Rusland verbleef. Betrokkene's vluchtrelaas wordt hierdoor dan ook totaal ongeloofwaardig. De documenten die betrokkene ter ondersteuning van zijn asielaanvraag voorlegt (arbeidsboekje, invaliditeitsattest, uitkeringscertificaat, militair rijbewijs, persoonlijke chauffeurskaart, militair boekje, hotelrekening, rijbewijs) veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen.

Niettegenstaande in de ontvankelijkheidsfase besloten werd dat verder onderzoek noodzakelijk was, blijkt uit onderzoek ten gronde dat in hoofde van betrokkene geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, §A, lid 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 kan weerhouden worden."

2.3. Verzoeker tekent tegen deze weigeringsbeslissing op 5 november 1998 hoger beroep aan bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

2.4. Het beroep wordt opgeroepen op de zitting van 22 december 1998. Op deze zitting wordt verzoeker, bijgestaan door zijn raadvrouw, gehoord.

Dezelfde dag neemt de gemachtigde bijzitter van de Tweede Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen de thans bestreden

beslissing, waarbij het beroep ontvankelijk, maar ongegrond wordt verklaard en de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling derhalve wordt geweigerd.

Deze beslissing rust op volgende redengeving :

"Overwegende dat appellant voorhoudt de Russische nationaliteit te bezitten; dat hij in 1987 een coöperatieve vereniging voor doven en gehandicapten oprichtte waarvan hij directeur was; dat hij vanaf 1988 werd afgeperst door een maffiagroep waaraan hij 5.600 dollar betaalde; dat in 1989 een tweede maffiagroep eveneens geld eiste; dat hij zich tot de politie wendde die hem beledigde en hem zeiden te betalen; dat half december 1991 drie onbekenden naar zijn woning kwamen en dreigden hem te doden als hij niet zou betalen; dat appellant een advocaat raadpleegde om op te treden tegen de politie maar dat de rechtbank het verzoek niet aanvaarde wegens gebrek aan bewijs; dat hij in april 1992 het land verliet en een asielaanvraag indiende in Duitsland; dat deze asielaanvraag op 1 juni 1996 werd afgewezen en hij in april 1996 verhuisde met onbekende bestemming; dat zijn vriend en assistent A. A. in 1995 werd vermoord omdat hij niet inging op de eisen van de maffia; dat appellant tenslotte op 11 april 1996 in België toekwam en er de volgende dag een asielaanvraag indiende;

Overwegende dat appellant zijn reisweg niet bewijst; dat hij niet aantoot wanneer hij het land verlaten heeft, noch wanneer hij in België toekwam;

Overwegende dat appellant zijn problemen met de maffia ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken zowel als ten aanzien van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen situeerde tussen 1992 en 1996; dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op basis van een Sirene-onderzoek vaststelde dat appellant een asielaanvraag indiende in Duitsland waar hij verbleef van april 1992 tot april 1996; dat appellant, geconfronteerd met deze gegevens zijn vluchtverhaal vijf jaar eerder situeert; dat de Commissie derhalve vaststelt dat appellant een poging ondernam de Belgische overheden moedwillig te misleiden;

Overwegende dat appellant geen begin van bewijs kan neerleggen omtrent de door hem aangehaalde feiten; dat hij stelt dat hij in 1992 een rechtsgeding aanspande doch dat de rechtbank zijn verzoek afwees wegens een gebrek aan bewijzen; dat hij zelfs geen begin van bewijs kan voorleggen van dit geding en hier geen aannemelijke verklaring voor kan geven;

Overwegende dat appellant stelt dat zijn vriend en assistent, Aleksander Abramov werd vermoord door de

maffia; dat hij ter zitting een persartikel neerlegt aangaande de moord op W.A. Korablinov, voorzitter van de Russische Vereniging voor doven; dat dit artikel voorts stelt dat tot nu toe vier aanslagen werden gepleegd op leiders van dovenorganisaties; dat appellant evenmin enig bewijs kan neerleggen omtrent de stichting voor doven die hij in 1987 oprichtte; dat het totaal gebrek aan bewijzen gekoppeld aan een eerdere verzwegen asielaanvraag in Duitsland verhindert geloof te hechten aan diens beweringen dat hij zijn land verlaten heeft uit vrees voor vervolging;

Overwegende dat de verklaringen van de kandidaat-vluchteling coherent en consistent moeten zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten; dat de bewijslast in beginsel berust bij de kandidaat-vluchteling die een poging moet ondernemen in de mate van het mogelijke bewijselementen aan te brengen en bij het ontbreken hiervan een aannemelijke verklaring moet geven; dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden verleend als alle bewijselementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, Guide des Procédures et Critères à appliquer pour déterminer le statut de Réfugié, Genève, januari 1992, p. 53); dat dit in casu niet zo is;

Overwegende dat appellant niet aantoonde dat hij de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit niet kan of niet wil invoeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, nationaliteit, godsdienst, het behoren tot een sociale groep of zijn politieke overtuiging in de zin van artikel 1 A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951,";

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1.1. Overwegende dat in het eerste middel verzoeker laat gelden dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste of juridisch onaanvaardbare motieven, dat hij immers aan bewijzen probeerde te geraken, doch er hem niets werd bezorgd, dat hij verschillende malen naar zijn advocaat in Rusland telefoneerde om een verklaring te bekomen, maar geen antwoord kreeg, dat een bewijs van een aangetekende brief naar zijn advocaat in Rusland werd voorgelegd, dat hij tevens een artikel uit een Duitse krant heeft voorgelegd waaruit blijkt dat KORABLINOV werd vermoord en dat er inmiddels reeds vier

aanslagen op voorzitters van organisaties voor gehoorgestoorden plaatsgrepen, dat hem desondanks niet het voordeel van de twijfel werd gegeven;

3.1.2. Overwegende dat zoals terecht in de bestreden beslissing gesteld, het voordeel van de twijfel slechts kan worden verleend indien de feitenrechter overtuigd is van de geloofwaardigheid van de door de vreemdeling afgelegde verklaringen; dat blijkens de motieven van de bestreden beslissing "het totaal gebrek aan bewijzen gekoppeld aan een eerdere verzwegen asielaanvraag in Duitsland" de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen verhinderde geloof te hechten aan verzoekers relaas; dat het vaststaat -en overigens niet wordt betwist- dat verzoeker geen begin van bewijs omtrent de door hem aangehaalde feiten heeft aangebracht; dat, wat het in 1992 ingeleid rechtsgeding betreft, niet wordt aangetoond dat de afwezigheid van enig bewijs voor de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen op een aanvaardbare wijze zou zijn verklaard; dat het Duits krantenartikel in verband met aanslagen op leiders van dovenorganisaties werd verworpen omdat verzoeker er niet in geslaagd was een bewijs neer te leggen waaruit kan worden afgeleid dat hijzelf inderdaad -zoals beweerd- directeur van zo'n vereniging was geweest; dat het eerste middel niet gegrond is;

3.2.1. Overwegende dat in het tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet verzoeker laat gelden dat hij geen gelijke behandeling kreeg vermits verschillende vluchtelingen uit zijn land wel werden erkend;

3.2.2. Overwegende dat een wezenlijk verschil tussen verzoeker en de erkende vluchtelingen uit zijn land erin bestaat dat deze laatsten er wel in geslaagd

waren de echtheid van de beweerde vervolgingen aan te tonen, terwijl verzoekers relaas niet geloofwaardig was; dat het tweede middel moet worden verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijf juni tweeduizendeen, door :

de HH. A. BEIRLAEN,
K. VANHOUTTE,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.